

de Herrer ville have gættet, sket af Hensyn til Amtskommunen. Man har ment, at Kjøbenhavns Kommune ikke skulde være berettiget til at vælge, hvilken af disse Overenskomster den vilde have til at gaa i Orden, og saa maaske forhindre, at en af de andre, som var mindre fordelagtig, kom i Stand. Den skulde ikke kunne ud-sætte en saadan Overenskomst til et senere Tidspunkt, altsaa udskyde den mindre gunstige. Det er jo vel forstaaeligt, at Amtet kan have nogen Bekymring ved at se et saa vældigt Indgreb i dets Areal som det, der vil ske, naar disse tre Kommuner blive indlemmede i Kjøbenhavn. Paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at man i det af mig nylig nævnte Ændringsforslag, som ganske sikkert udelukkende stiler mod at varetage Amtskommunens Interesser, vistnok vil have tilstrækkelig Betyggelse, saa at man ikke behøvede ogsaa at stille det Ændringsforslag, som jeg nu har nævnt, nemlig Ændringsforslaget til § 22, hvor der skal tilføjes efter Ordene: „Denne Lov bortfalder, hvis Indlemmelsen ikke er fuldbyrdet senest den 1ste Januar 1902“ følgende: „eller der ikke inden Indlemmelsen overensstemmende med de tvende andre Indlemmelseslove af Dags Dato foreligger Andragende fra de paagældende Kommunalbestyrelser om Indlemmelse af Sundby og Nathanaels Sogne og en Del af Hvidovre Sogn under Staden Kjøbenhavn“. Min Mening om dette Ændringsforslags Betydning altsaa er denne, at der er en overvejende Sandsynlighed for, at det ikke vil gøre sig praktisk gældende, men skulde det virkelig ske, vilde det kunne medføre, at der ikke fandt nogen af de tre Indlemmelser Sted. Som Sagen nu ligger for, vil jeg dog alligevel anbefale det høje Ting ikke at stille nogen Ændring i saa Henseende, eftersom vi saa af andre Grunde ikke ville blive færdige. Sagen vil derved blive forhalet, og der vil ikke komme nogen Lov i Aar. — Den tredie Ændring er en Bestemmelse, som sigter til at stille de nuværende Landinspektører i Sognene gunstigere, end de vilde være blevne, hvis Lovforslaget var blevet vedtaget uforandret, uden at der var blevet Tale om deres Stilling. Hvis det var sket, vilde de nuværende Landinspektører ikke mere have kunnet forrette deres Virksomhed i Sognene paa Grund af den Ordning, som finder Sted i Kjøbenhavn, og da særlig paa Grund af den Ordning, at Stadskonduktøren her træder i Landinspektørens Sted. Man har derfor ment, at det vilde være at gøre en Uret mod disse Mænd, som i Virkelig-

heden have en Bestalling, som hjemler dem Adgang til at udøve deres Virksomhed overalt, hvis man ved denne Indlemmelse faktisk berøvede dem Lejligheden til at virke, hvor de før have virket. Der er derfor stillet følgende Ændring til § 23:

Som nyt Stykke tilføjes følgende:

„Indenrigsministeren er bemyndiget til at træffe Bestemmelser med Hensyn til Bevarelsen af de nuværende Landinspektørers Virksomhed i de indlemmede Distrikter og om Stadskonduktørens Stilling til disse.“

Det vil ses, at dette ikke afgør noget om, hvordan deres Stilling vil blive, men man har derved taget Hensynet til dem i Betragtning, og man stiller den Fordring til Administrationen, at den skal sørge for, at der tilvejebringes en saadan Ordning bagefter, at disse Mænd ikke blive berøvede deres Levebrød. Denne Ændring kan jeg saaledes ogsaa anbefale. Jeg har nu gennemgaaet de tre Ændringer, som knytte sig til det foreliggende første Lovforslag, og kan derfor ubetinget anbefale at acceptere Lovforslaget med de af Landstinget vedtagne Forandringer, idet jeg ogsaa efter Omstændighederne maa anbefale Dem at vedtage den af mig under Nr. 2 nævnte Ændring. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det høje Ting dette Lovforslag til hurtig Fremme og velvillig Behandling.

Oscar Hansen: Efter den Udtalelse, der er fremkommen fra Folketingets højtærede Formand, skal jeg tillade mig for at undgaa Gentagelser under et at ledsage de tre foreliggende Lovforslag med nogle almindelige Bemærkninger, som ganske vist i væsentlig Grad vedrøre Indlemmelsen af Brøndshøj Sogn, men som dog ogsaa for en Del komme til at gælde de to andre Lovforslag, som foreligge her paa Tingets Bord. Tingets ærede Medlemmer ville erindre, at vi i Fjor vedtog en Lov om Udskillelse af en Del af Kjøbenhavns Amt, nemlig en Lov om Frederiksbergs Udskillelse fra Amtet. Det maatte allerede den Gang staa klart for os, at denne Udskillelse fra Amtet ganske sikkert ikke vilde blive den eneste, thi Sagen er den, at en Amtskommune, der omgiver en stor By, særlig da en By, der vokser med en saarivende Hurtighed som Kjøbenhavn, i Tidens Løb vil faa en hel Del Udgifter, som ville blive mere og mere besværlige, efterhaanden som Nabokommunen trykker sig ind paa Amtskommunens Grund. Amtet vil derved faa stigende Udgifter, til Amtsyge-